

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4125011217
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4125011217.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Ľubomíry Podmaníkovej a Mgr. Alexandry Osadskej, v trestnej veci odsúdenej A. B., pre obzvlášť závažný zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdenej A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 21.10.2025, sp. zn. 3Nt/22/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 28. januára 2026, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdenej A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Nitra (ďalej len „súd I. stupňa“) podľa § 9 odsek 3 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“) zmenil spôsob výkonu trestu odňatia slobody u odsúdenej A. B. (ďalej len „odsúdená“) tak, že ju preradil z ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Svoje rozhodnutie súd I. stupňa odôvodnil tým, že z hodnotenia správania odsúdenej vypracovaného riaditeľom ÚVTOS C. – D. bolo jednoznačne preukázané, že u odsúdenej sa jej zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia nepodarilo dosiahnuť základný cieľ represívnej zložky trestu, a teda nemožno tento zákonne uložený trest hodnotiť ako účelný. Odsúdená neustále a závažným spôsobom porušovala ústavný poriadok, bola 23-krát disciplinárne potrestaná, odmenená nebola ani raz. Okrem uvedeného z hodnotenia vyplynulo, že zintenzívnenie individuálnej práce s odsúdenou neprineslo v procese resocializácie žiadne pozitívne zmeny a uložený trest sa míňa účinku. Súd I. stupňa konštatoval, že odsúdená mala doposiaľ dostatok času na to, aby si osvojila ústavný poriadok, adaptovala sa na podmienky výkonu trestu odňatia slobody a preukázala zmenu svojho správania k lepšiemu. Pri plnení cieľov programu zaobchádzania však nespolupracovala ani v jednom bode a ani napriek pedagogickému a psychologickému pôsobeniu u nej neprišlo k pozitívnej zmene správania. Na základe uvedeného súd I. stupňa rozhodol tak, že odsúdenú preradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení, podala odsúdená sťažnosť, ktorú odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu. V odôvodnení sťažnosti v zásade len zhrnula odôvodnenie súdu I. stupňa a vyjadrila, že sa stotožňuje s prednesom jej obhajcu na verejnom zasadnutí súdu I. stupňa zo dňa 21.10.2025, v ktorom vyjadril názor, že vzhľadom na mentálnu výbavu odsúdenej, resp. jej intelekt a jej osobnosť, je náprava vo výkone trestu diskutabilná alebo otázná, skôr by mala byť umiestnená v špecializovanom zariadení a priklonil sa k tomu, aby súd postupoval podľa § 81 Trestného zákona. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil, a uložil súdu I. stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Nadriadený súd, pri rozhodovaní o sťažnosti odsúdenej podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľka podala sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť odsúdenej nie je dôvodná.

Nadriadený súd v rámci tejto svojej prieskumnej povinnosti zistil, že skutkové zistenia a právne úvahy súdu I. stupňa, ktoré boli podkladom pre vydanie napadnutého uznesenia, ktorého obsahom je záver o tom, že u odsúdenej bolo preukázané splnenie podmienok na preradenie na ďalší výkon trestov odňatia slobody z ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, sú opodstatnené a to z tých istých dôvodov vyplývajúcich z odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktoré zodpovedá ustanoveniu § 176 odsek 2 Trestného poriadku, na ktoré nadriadený súd ako na správne a úplné preto iba poukazuje a s nimi sa stotožňuje.

Podľa § 9 odsek 3 zákona č. 475/2005 Z. z., ak odsúdený porušuje opakovane alebo závažným spôsobom ústavný poriadok, je podozrivý zo spáchania trestného činu počas výkonu trestu, z jeho prípravy alebo pokusu, môže mu súd zmeniť spôsob výkonu trestu preradením do ústavu s vyšším stupňom stráženia.

Podľa § 9 odsek 4 písmeno a/ zákona č. 475/2005 Z. z., o zmene spôsobu výkonu trestu preradením do iného stupňa stráženia rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu alebo odsúdeného alebo aj bez takéhoto návrhu. Odsúdený môže podať návrh o zmenu spôsobu výkonu trestu preradením len do ústavu s nižším stupňom stráženia po vykonaní tretiny trestu, ak bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

K úvahám súdu I. stupňa nadriadený súd iba dopĺňa, že aj podľa názoru nadriadeného súdu, boli splnené podmienky na zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody vyžadované vyššie citovaným ustanovením. Z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS C. – D. vyplynulo, že počas výkonu trestu odňatia slobody bola odsúdená disciplinárne potrestaná celkovo 23-krát, disciplinárne odmenená nebola ani raz. Disciplinárnych previnení sa dopúšťala najmä nešetrným zaobchádzaním s majetkom (opakovane demolovala celú) a sebapoškodzovaním, ktoré riaditeľ ústavu vo svojom hodnotení vyhodnotil ako účelové s cieľom získania výhod v podobe presunu do nemocnice pre odsúdených, zmeny ústavu na výkon trestu odňatia slobody, prípadne iných výhod. Odsúdená sa taktiež dostala do rozporu s ústavným poriadkom za nedodržiavanie zásad slušného správania a za neplnenie pokynov príslušníkov zboru. Odsúdená mentálna kapacita a osobnosť s poruchou regulácie afektov, s nízkou frustračnou toleranciou a sklonnosťou k maladaptívite predstavovala významnú a trvalú prekážku, či už pri výkone väzby alebo pri výkone trestu odňatia slobody. Správanie odsúdenej je neustále náladové a ťažko predvídateľné, poukazuje na nedostatky okolo seba, nie je schopná kriticky nazerať na svoje správanie, rozhoduje sa podľa momentálnej situácie a nezohľadňuje dôsledky. Ingerenciou odborného personálu s ňou boli realizované individuálne aktivity so zameraním na rôzne terapeutické techniky s cieľom, aby odsúdená rešpektovala ústavný poriadok a ďalšie interné normy, avšak realizované pohovory slúžia len k jej dočasnému upokojeniu vo forme prejavenia pozornosti a záujmu. V dlhodobej perspektíve avšak zostávajú akékoľvek intervencie neúčinné. V prípade odsúdenej ani usmernenie zo strany personálu a psychiatra vyháňať sa automatickému prísnejšiemu postihovaniu za jej konanie svoj účel dlhodobo neplní.

Uvedené skutočnosti jednoznačne svedčia záveru, že odsúdená sa v podstate v žiadnom smere neprispôsobila podmienkam výkonu trestu, akékoľvek metódy výchovného pôsobenia sa v jej prípade míňajú účinku, jej postoj k vlastnému správaniu vo výkone trestu je nekritický a ľahostajne pristupuje k akémukoľvek napredovaniu vo vlastnom resocializačnom procese. Je tak zrejmé, že výkon trestu odňatia slobody v strednom stupni stráženia u odsúdenej neplní svoj účel v zmysle § 34 odsek 1 Trestného zákona, a to najmä výchovný, a teda je jednoznačne daný dôvod pre zmenu režimu výkonu trestu v zmysle jeho sprísnenia podľa § 9 odsek 3 zákona o výkone trestu, t. j. na zmenu spôsobu výkonu trestu tak, že v ďalšom jeho priebehu bude vykonávať trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, v ktorom existuje predpoklad vyššej miery spôsobilosti nastoliť v správaní odsúdenej pozitívne zmeny a zabezpečiť jej nápravu.

Pokiaľ ide o sťažnostnú argumentáciu odsúdenej založenú na tom, že by mala byť umiestnená v špecializovanom zariadení v zmysle § 81 Trestného zákona, je potrebné uviesť, že súd má túto

možnosť len v prípade, ak odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody trpí duševnou poruchou, ktorá nie je len prechodná a pre ktorú výkon trestu odňatia slobody neplní svoj účel a odsúdený je z dôvodu tejto duševnej poruchy nebezpečný pre život alebo zdravie iných osôb. Vzhľadom na dikciu predmetného ustanovenia nadriadený súd poukazuje na hodnotenie riaditeľa ÚVTOS C. - D., z ktorého vyplýva, že odsúdená napriek jej de facto neustálemu porušovaniu ústavného poriadku (a to aj sebapoškodzovaním), táto nebola ani v jednom prípade disciplinárne potrestaná pre fyzické alebo iné ataky voči iným osobám, ktorými by ohrozovala ich život alebo zdravie. S poukazom na uvedené nadriadený súd vyhodnotil, že na umiestnenie odsúdenej v detenčnom ústave nie sú splnené zákonom predpokladané podmienky.

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

So zreteľom na horeuvedené úvahy nadriadený súd sťažnosť odsúdenej postupom podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Výrok tohto uznesenia bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.